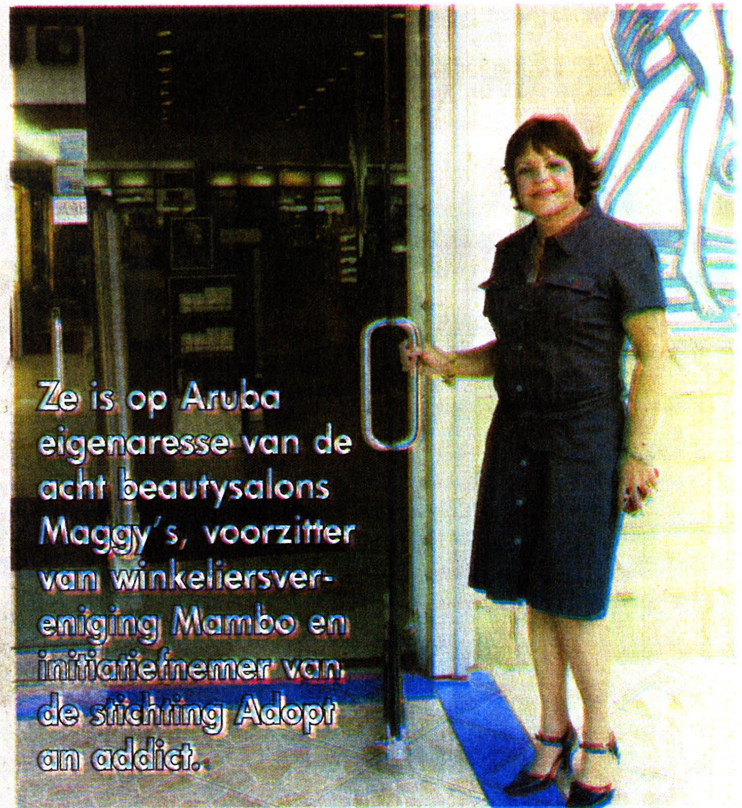
Audrey Laclé: 'Hoe humaner, hoe leuker'

Audrey Laclé (58) is een zakenvrouw in hart en nieren, maar kreeg dit jaar vooral bekendheid vanwege haar inzet voor de samenleving. Maar liefst drie kranten eerden haar met de titel 'Vrouw van het Jaar'.

Tekst en foto's: Mariska Bechis



Ze is op Aruba eigenaresse van de acht beautysalons Maggy's, voorzitter van winkeliersvereniging Mambo en initiatiefnemer van de stichting Adopt an addict.

U bent een ondernemer met hart voor de samenleving. Dat kan, vooral in deze tijd, niet van iedere ondernemer gezegd worden. .

"Ik vind het fijn om anderen te helpen. En ik heb altijd gezegd: hoe humaner je met elkaar omgaat, hoe leuker je kan leven. Maar als ik streng moet zijn in het bedrijf, dan doe ik dat ook. Dat moet je van elkaar kunnen scheiden. Verder vind ik dat je als ondernemer eerlijk te werk moet gaan en geen mensen moet bedriegen. Op langere termijn kom je anders jezelf tegen. Ik ben recht door zee, met mijn personeel en klanten."

Maggy's is in 1955 door uw moeder Maggy Abraham opgezet en in 1980 nam u het over. Waarom?

"Ik ben al heel jong bij mijn moeder begonnen met werken. Ik ben de enige dochter, dus het was logisch dat ik die richting op zou gaan. Verder vind ik dit werk leuk. Je kunt alleen succesvol zijn, als je van je werk houdt. Anders wil je er niet zoveel tijd insteken. Ik heb altijd van Maggy's gedroomd en nu werken ook mijn twee dochters met enthousiasme in de winkel. Een van de twee is sinds twee jaar managing director en ze doet haar werk goed. Zij heeft mijn taken overgenomen en ik ben nu meer met de logistiek bezig."

Hoe gaat het momenteel met Maggy's?

"Het gaat nog steeds goed, we mogen niet klagen. We zitten in een crisis, maar als je het professioneel aanpakt, kom je er wel doorheen. Dus hard werken en een goede controle uitoefenen op de kosten.

Verder proberen wij nog altijd innovatief te blijven. Dat is Maggy's altijd heel erg geweest. We blijven flink ons best doen om allerlei evenementen te creëren en om de consument een experience mee te geven. Iemand moet zich lekker voelen waar hij gaat winkelen en zijn geld graag willen uitgeven.



U bent ook nog voorzitter van de winkeliersvereniging Mambo.

"Ik ben nu zeven jaar voorzitter en Mambo bestaat al twaalf jaar. De vereniging functioneerde niet meer zo goed. Er was geen goed bestuur, terwijl we op straat steeds meer problemen kregen met chollers en tasjesdieven. Niemand wilde die rol op zich nemen, dus heb ik het maar gedaan. Want als je alleen maar klaagt over de situatie en er verder niets aan doet, dan gebeurt er ook niets. Er was iemand met een krachtige hand nodig die het initiatief durfde te nemen om dingen te organiseren, om de sfeer op straat te creëren."

Vorig jaar richtte u de stichting Adopt an addict op. Drugsverslaafden gaan, met hulp van de stichting, twee jaar naar de Dominicaanse Republiek om af te kicken. Hoe verloopt dat?

"We hebben inmiddels 95 mensen gestuurd, van wie 60 procent nog in therapie is. Dat is goed, vergeleken met cijfers op wereldniveau. Ik kwam met het initiatief, want het probleem op Aruba is groot en er waren toen geen geschikte middelen om drugsverslaafden te helpen. Met deze methode besteden we dus momenteel ons probleem uit, maar dat is nu de beste oplossing. In de tussentijd is de stichting flink bezig met het organiseren van de nazorg voor de ex-verslaafden die terugkomen. Zo worden Centro Dakota en Centro Colorado allebei opgeknapt, om ze daar op te gaan vangen."

"Het kost 8.600 florin om een verslaafde voor twee jaar te adopteren. Dat is weinig geld als je het deelt door 24 maanden. We hopen nu dat de stichting nog sterker wordt, zodat we nog meer mensen kunnen helpen. Onze volgende stap is om met de Orde van Advocaten te praten, om te kijken of de rechter een vonnis van 24 maanden afkicken in de Dominicaanse Republiek kan geven."

Wat vindt u verder van de sociaal-economische situatie op Aruba?

"Het probleem is dat mensen hier nooit hebben leren sparen. Sommige mensen zijn arm, omdat ze niet goed met hun geld kunnen omgaan.

Op Aruba hebben we het altijd heel goed gehad en mensen realiseren zich nu niet dat ze het op een andere manier moeten gaan aanpakken. Dit geldt ook voor de winkeliers. We worden voor het eerst aangetast door een wereldcrisis, het is iets nieuws en de meeste weten er geen raad mee. We moeten leren van deze crisis, zowel in de zakenwereld als op gezinsniveau.

Leren om het met minder te doen en bewuster worden van wat er in de wereld omgaat. Het einde ligt niet bij de horizon van Aruba."